

4. Siguranța Noului Legământ

„Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor“ (Matei 26:28). Acest verset arată că sângele lui Cristos este sângele Noului Legământ. Sângele Lui s-a vărsat în mod special pentru încheierea Legământului. Cu alte cuvinte, Noul Legământ este încheiat prin sânge; prin urmare, el este demn de încredere și sigur.

NECESITATEA SÂNGELUI

De ce trebuia ca Noul Legământ să fie încheiat prin sânge? De ce acest Legământ este eficace numai dacă este întemeiat pe sânge? Pentru a înțelege aceasta, e nevoie să mergem înapoi la întâmplarea din grădina Edenului, ca să a cunoaște cerința Legii.

Știm că atunci când Adam a fost alungat din grădina Edenului, el a pierdut viața și moștenirea, precum și părtășia cu Dumnezeu. Moartea a domnit de la Adam până la Moise (Romani 5:14). Păcatul și moartea au domnit de la Moise până la Cristos (Romani 5:21). Aceasta nu înseamnă că de la Adam până la Moise nu a fost păcat. Biblia ne spune că „înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege“ (Romani 5:13). Pe muntele Sinai Moise a primit de la Dumnezeu legământul Legii. Acel legământ era condiționat: dacă poporul păzea cuvintele legământului, era binecuvântat; dacă nu, era blestemat (Galateni 3:12, 10). Atunci, de ce li s-a dat Legea? Pentru că „prin Lege vine cunoașterea păcatului“ (Romani 3:20, Cornilescu 1998), ca ei să fie „sub paza Legii“ (Galateni 3:23). În această privință ei s-au aflat sub domnia păcatului așa cum odată fuseseră sub domnia morții.

Înainte de venirea lui Cristos în lume, ființele omenești au suferit două mari pierderi: mai întâi, pierderea cauzată de păcatul lui Adam; în al doilea

rând, pierderea rezultată din incapacitatea noastră de a păzi Legea lui Dumnezeu. Întrucât păcatul și moartea domnesc, noi suntem separați de Dumnezeu și nu ne putem bucura de prezența Lui. Devenim neînțelepți și nu Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Nu posedăm viața și puterea spirituală de a face voia lui Dumnezeu. Vai, în Adam și sub Lege nu avem nimic cu ce să ne lăudăm; nu putem decât să strigăm: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup al morții?” Oare nu este nici o cale de rezolvare a problemei păcatului și a morții? Ba da, prin vărsarea sângelui Său Domnul Isus a rezolvat această problemă. Datorită sângelui Său vărsat, noi nu mai trebuie să murim, iar păcatele noastre sunt curățite.

Inițial, Dumnezeu a hotărât să ne dea propria Lui viață și toate lucrurile ce țin de evlavie. Din cauza păcatului nostru și a morții care a venit, noi ne-am înstrăinat de Dumnezeu, nemaifiind în stare să primim ceea ce Îi aparține Lui. Am pierdut ceea ce Dumnezeu ne dăduse deja și ceea ce intenționa încă să ne dea. Acum însă, sângele Domnului Isus ne curăță de păcate și reface relația noastră cu Dumnezeu (Efeseni 2:13), astfel încât tot ceea ce El ne-a dat sau urmează să ne dea să poată ajunge la noi fără piedici. Așadar, sângele Domnului Isus nu numai că ne împacă cu Dumnezeu (Coloseni 1:20), ci ni-L dă pe Dumnezeu Însuși (Romani 8:32).

Sângele lui Cristos a realizat lucrarea de răscumpărare, chiar și pe aceea de răscumpărare veșnică. Sângele vițelilor și al țapilor, de care depindeau copiii lui Israel în dispensațiunea Vechiului Legământ, îi făcea să-și aducă aminte de păcatele lor an după an (Evrei 10:3-4). Însă Cristos, care, cu însuși sângele Lui, a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt, a câștigat o răscumpărare veșnică (Evrei 9:12). Sângele Lui ne-a curățit într-atâta cugetul (Evrei 9:14), încât nu mai avem cunoștință de păcate (Evrei 10:2). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, sângele lui Cristos a rezolvat în chip desăvârșit, pentru totdeauna, problema păcatului.

Prin vărsarea sângelui lui Cristos noi avem acum iertarea de păcate (Evrei 9:22; Matei 26:28; Efeseni 1:7). Este nespus de glorios să cunoaștem acest fapt. Toți cei care sunt sensibili la rușinea și urâciunea păcatului apreciază lucrul acesta. O, Îi mulțumim lui Dumnezeu că sângele Domnului Isus nu numai că a rezolvat problema păcatului și a morții, ci ne-a și redat tot ceea ce pierdusem, ba încă ne-a mai dat ceea ce nu am avut până acum. Sângele a făcut o lucrare nespus de minunată, și anume aceea de a ne reda lui Dumnezeu.

Așadar, sângele Domnului Isus nu doar face ispășire pentru păcatele noastre, ca noi să nu mai fim pedepsiți pentru ele, ci, în plus, reface complet tot ceea ce s-a pierdut în grădina Edenului și ne dă multe lucruri noi. „Acest pahar“, a spus Domnul, „este Legământul cel Nou făcut în sângele Meu“ (Luca 22:20). Prin urmare, sângele Domnului s-a vărsat, pe de o parte, pentru iertarea păcatelor — fapt care îndeapărtează de la noi tot ceea ce ne face rău — și, pe de altă parte, s-a vărsat pentru inaugurarea Noului Legământ — fapt care ne readuce moștenirea pierdută și ne oferă și lucruri noi. Sângele Domnului este atât pentru ispășire, cât și pentru restabilire.

LEGĂTURA DINTRE SÂNGE ȘI LEGĂMÂNT

Care este legătura dintre sânge și legământ? Am putea spune că sângele este temelia, în timp ce legământul este documentul. Sângele pune bazele legământului, iar legământul dezvăluie documentul stabilit prin sânge. Fără sânge nu se poate inaugura și nu poate fi eficient nici un legământ. În legământ Dumnezeu enumeră toată moștenirea pe care ne-o dă și pecetluiește acest legământ cu sângele Domnului Isus. Pe temeiul acestui Nou Legământ al sângelui Domnului Isus putem noi să intrăm în moștenirea noastră spirituală.

În acest fel, Noul Legământ este un document absolut legal. El este întocmit în întregime în conformitate cu procedura dreaptă a lui Dumnezeu. Nu este doar cuvântul rostit al lui Dumnezeu, ci este un fel de document pe care El l-a întocmit prin sângele lui Cristos. Privitor la mântuire: tot ceea ce este făcut înainte de răstignirea Domnului Isus este făcut prin harul lui Dumnezeu, dar orice este făcut după răstignirea Domnului Isus este făcut prin dreptatea Lui.

Aceasta nu înseamnă că după răstignirea Domnului nu mai este har; pur și simplu, așa cum apa curge prin țevă, la fel și harul lui Dumnezeu curge acum spre noi prin canalul dreptății. „După cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate spre viață eternă, prin Isus Cristos, Domnul nostru“ (Romani 5:21 Cornilescu 1998). Harul domnește prin dreptate. Dumnezeu nu numai că ne dă har, El ne dă acel har prin dreptate. Iată care este harul lui Dumnezeu: El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său, Domnul Isus, ca să moară pentru noi. Dacă nu ne-ar iubi, nu ne-ar

arăta har, nici Domnul Isus nu ar fi venit să realizeze lucrarea de ispășire. Dar, după ce Domnul Isus a murit pentru noi și lucrarea de răscumpărare s-a încheiat, dreptatea lui Dumnezeu este cea care ne mântuiește dacă credem în Domnul.

Nu putem spune niciodată că Dumnezeu nu are har. Căci dacă nu ar avea har, nu ar exista nici Noul Legământ. Totuși, dacă tot ceea ce Dumnezeu ne dă ar fi zidit numai pe har, credința noastră s-ar putea clătina, deoarece harul s-ar putea termina într-o zi, întrucât nu a parcurs nici un proces legal. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu numai că El are har, dar harul Lui este exprimat printr-un legământ. Pentru a ne putea arăta har, Dumnezeu Se leagă printr-un legământ. Putem spune că harul apare deghizat sub formă de dreptate. O astfel de dreptate nu elimină harul; din contră, ea este expresia cea mai înaltă a harului.

Ceea ce primim este harul lui Dumnezeu; totuși, Dumnezeu a încheiat legământul Lui cu noi prin sânge, astfel că, pe baza acestui legământ, putem să-I cerem să se poarte cu noi potrivit dreptății Lui. Într-adevăr, acum stăm pe terenul harului, însă acest har ne este transmis prin dreptate. Sângele lui Cristos a devenit temelie dreaptă prin care legământul lui Dumnezeu cu noi nu poate eșua *niciodată*. Așadar, când ne apropiem de Dumnezeu pe temelii sângelui și al dreptății, El nu poate să nu împlinească față de noi tot ce este în legământ.

Un frate cu multă experiență creștină a remarcat odată că „legământul lui Dumnezeu este un tratament pentru necredință. El folosește legământul pentru a vindeca necredința“. De exemplu, pentru a obține iertarea păcatelor, un om se poate ruga până ce primește pace în inimă — un semn al iertării. Și totuși, Cuvântul lui Dumnezeu declară limpede: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9). Un lucru trebuie remarcat, și anume: dacă ne *mărturisim* păcatele. Desigur, mărturisirea de care e vorba aici nu înseamnă o mărturisire făcută cu ușurătate sau fără nici un sentiment de ură față de păcat. Nici vorbă. Este o mărturisire care apare după ce am văzut și am osândit păcatul ca păcat, în lumina lui Dumnezeu, și l-am recunoscut deschis înaintea Lui. Noi mărturisim și Dumnezeu iartă. Dacă ne mărturisim păcatele, trebuie să credem că El ne iartă și, astfel, să avem o pace desăvârșită în inimă.

Un frate a spus în felul următor: „Dacă îți faci partea ta, oare Dumnezeu nu Și-o va face pe a Lui?“. Acest cuvânt este, într-adevăr, plin de semnificație.

Întrebarea este: ți-ai mărturisit păcatele? Dacă într-adevăr ai făcut asta, nu ai nevoie decât să crezi în Cuvântul lui Dumnezeu — indiferent de ce simți, de ce spun alții sau de gândul pe care Satan ți-l poate inocula în minte.

Din acest motiv, viața creștină se trăiește ținându-ne de Cuvântul lui Dumnezeu, crezând că El este credincios și drept. Tot ceea ce El spune așa este. Dacă noi vom sta în întregime pe legământul pe care l-a stabilit Domnul Isus, Dumnezeu Se va îngriji de noi. El va împlini tot ce este în legământ, căci a acceptat deja sângele Domnului Isus. Întrucât a atașat testamentul Lui la legământ, Dumnezeu poate acum acționa numai în limitele acestui legământ. Dacă nu ar fi făcut un legământ cu noi, El ar fi liber să ne trateze așa cum Îi place; dar, din moment ce a încheiat un legământ cu noi, trebuie să acționeze în conformitate cu cuvintele acestui legământ, căci El nu poate fi nedrept. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru faptul că ne iubește și are milă de noi într-o asemenea măsură, că ne tratează potrivit dreptății Lui. O, ar putea fi oare un har mai mare decât acesta?

Putem spune că, fără sângele Domnului Isus, noi nu merităm nimic; prin sângele Lui însă, vom avea totul. Prin sângele Lui avem acum dreptul de a ne bucura de tot ce este în legământ. Când venim înaintea lui Dumnezeu pe temeiul sângelui Domnului Isus și Îi cerem să ne binecuvânteze potrivit legământului Său, El va face cu siguranță aceasta, pentru că nu poate fi nedrept. Acest Nou Legământ este încheiat prin sângele Domnului Isus. El a plătit deja prețul. Noi doar Îi cerem lui Dumnezeu să ne dea ceea ce este în legământ, în conformitate cu valoarea pe care sângele o are în ochii Lui. Bine a spus un frate: „Nimeni nu știe cât de mult înseamnă sângele“. Noi nu înțelegem valoarea sângelui; dar nici nu avem nevoie să o evaluăm după judecata noastră. Trebuie doar să Îi cerem lui Dumnezeu să ne trateze potrivit valorii pe care sângele o are în ochii Lui și potrivit legământului pecetluit prin acel sânge. Putem să ne apropiem de El spunând: „Doresc aceasta deoarece Tu ești Dumnezeul legământului“. Dumnezeul nostru nu ne va dezamăgi niciodată, nici nu-și va călca legământul.

Sângele Noului Legământ a rezolvat problema păcatelor noastre, a îndepărtat obstacolul dintre noi și Dumnezeu, ne-a redat moștenirea pierdută și ne-a asigurat orice binecuvântare spirituală în locurile cerești cu privire la viață și evlavie (Efeseni 2:12, 13, 18, 19; 1 Petru 1:3). Orice este trecut în Noul Legământ este partea noastră binecuvântată, prin sânge. Potrivit cu ce scrie în Evrei 8:10-12, Noul Legământ cuprinde: curățirea, viața și puterea,

și cunoașterea lăuntrică (vom discuta mai mult despre aceasta în capitolele 6-8). Motivul pentru care nu știm cum să ne apropiem de Dumnezeu conform cuvintelor legământului constă în lipsa noastră de înțelegere cu privire la marea binecuvântare pe care a dobândit-o pentru noi sângele. Să ne aducem întotdeauna aminte că orice binecuvântare spirituală și orice moștenire spirituală vin din legământul sângelui. Sângele este temelia acestui Nou Legământ.

Prin urmare, atunci când cerem potrivit legământului, noi nu cerem lucruri care nu ne-ar aparține, ci revendicăm ceea ce este rezervat pentru noi în Dumnezeu (1 Petru 1:3-4). A ne ruga potrivit legământului nu înseamnă a ne ruga fără temei, ci înseamnă a solicita ceea ce ne-a fost deja dat în legământ. Când cerem potrivit legământului, Dumnezeu stă de partea noastră, datorită legământului. Acesta este motivul pentru care, atunci când venim înaintea lui Dumnezeu potrivit Noului Legământ al sângelui, noi „pretindem“ ce ne aparține, nu „cerem“. Desigur, aceasta nu înseamnă că nu avem nevoie să ne mai rugăm. Înțelesul real este că, în rugăciunea de azi, elementul de „pretenție“ ar trebui să-l întrecă pe cel de „cerere“.

Un frate care Îl cunoaște bine pe Domnul a afirmat odată că, „de la Calvar încoace, pretutindeni unde apare «a cere» în Biblie ar trebui înlocuit cu «a lua»“. La aceste cuvinte, toți cei care Îl cunosc pe Dumnezeu — care cunosc Calvarul și sângele — vor răspunde cu un Amin. Să reținem că, prin sânge, noi pretindem ceea ce de drept este al nostru. Vom persevera în afirmația noastră că principiul actual după care ne tratează Dumnezeu este în concordanță cu dreptatea și cu harul Său. Tot ceea ce ne este dat în Noul Legământ acum dreptul nostru. În acord deplin cu dreptatea Lui, Dumnezeu nu poate să nu ne dea tot ceea ce este scris în legământ, dacă pretindem aceasta.

Uneori se pare că Dumnezeu Și-a uitat legământul. În asemenea perioade putem să-I aducem aminte de legământul Lui. „Adu-Mi aminte“, zice Domnul (Isaia 43:26). El dorește ca noi să-I aducem aminte. Sunt momente când putem să-I spunem, cu reverență: „Dumnezeul meu, Te rog adu-Ți aminte de legământul Tău, adu-Ți aminte de cuvintele pe care le-ai promis. Fă potrivit promisiunilor Tale; împlinește în mine legământul Tău“. Dacă așa vom cere și vom crede, vom primi.

O RUGĂCIUNE MĂREAȚĂ

„Dumnezeul păcii care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus Cristos, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Cristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor. Amin“

(Evrei 13:20-21).

Aceasta este o rugăciune a credinței și, totodată, o rugăciune măreață din Biblie. Autorul Epistolei către Evrei se roagă ca, potrivit sângelui legământului celui veșnic, Dumnezeu să lucreze ca Isus Cristos, pe care L-a înviat din morți, să locuiască în noi ca să putem face voia Lui și să umblăm într-un mod plăcut Lui. Această rugăciune a credinței — această mare rugăciune — este rostită pe temeiul legământului întărit prin sângele vărsat al Domnului. Trebuie să avem credința de a ne ține strâns de legământ și de a ne ruga ca atare. Ar trebuie să-I cerem: „O, Dumnezeule, Îți cer potrivit legământului Tău“. O astfel de rugăciune este plină de putere; o astfel de rugăciune este eficace. Încrederea în legământ mărește curajul nostru de a ne apropia de Dumnezeu.

Să ne aducem cu toții aminte că avem dreptul de a ne ruga potrivit legământului. Putem să-I cerem lui Dumnezeu să acționeze potrivit legământului. Dar, dacă nu avem credință, rugăciunea noastră nu ne va folosi la nimic. Dumnezeu a pus totul în Noul Legământ, exact în modul în care o persoană își depozitează banii la bancă. Dacă acea persoană crede, poate scoate banii oricând.

Întrucât Noul Legământ este încheiat prin sângele Domnului Isus, el este demn de încredere. Dumnezeu nostru S-a limitat pe Sine prin legământ. El S-a aplecat într-atâta, încât a făcut legământ cu noi ca să putem crede în El și să ne apropiem de El. El ne oferă un document tangibil prin care putem să ne rugăm Lui. Să cântăm deci cu îndrăzneală:

*„Stând pe promisiunile Lui, nu voi cădea,
Ascultând în fiecare clipă chemarea Duhului.
Bazându-mă pe Mântuitorul meu ca fiind Totul în tot,
Stând pe promisiunile lui Dumnezeu.*

*Stând, stând,
Stând pe promisiunile lui Dumnezeu, Mântuitorul meu:
Stând, stând,
Eu stau pe promisiunile lui Dumnezeu“*

R. Kelso Carter

*„Vom declara mai departe, cu bucurie:
Ce temelie sigură, sfinți ai Domnului,
este așezată pentru credința voastră în Cuvântul Lui minunat!
Ce ar mai putea să spună El ce nu v-ar fi spus
Vouă, celor care ați găsit refugiu în Isus?“*

G. Keith